

Дочка-син

Степан Руданський

Пан то хоче сина мати,
Не спить цілі ночки,
Але пані, як на збитки,
Вповиває дочки.

Що півроку, то й повненька,
Що рік, то й дитина...
Отак-отак рада б хлопця,
А вийде дівчина...

П'ятеро вповила пані,
Ще надію має;
Але дідич за границю
З горя виїжджає.

І говорить своїй пані:
"Я хрестом клянуся,
Тільки ще буде не хлопець —
Я вже не вернуся".

Сів на бричку та й поїхав,
Півроку минає...
Але пані, як на тее ж,
Дочку вповиває.

Зажурилась, світ немилий,
І жити не хоче...
"Не побачу, — каже, — більше
Свого пана в очі".

Аж приходить якось Мошко,
Паню оглядає.
"Чи ви, пані, нездорова?" —
Дідичку питає.

Та і каже своє лихо.
"Не журіться, пані,

Та лиш мені, — каже, —дайте
Коня, що на стані,

А я вже вам пана верну..."
Та йому дарує
Їде Мошко за границю
І в пейси не дує.

Найшов пана, поклонився...
"А що?" — пан питає.
"А що ж, пане? Дав бог сина!"
Мошко відвічає.

Дає дідич сто червоних
Жидюкові тому.
Казав коні заложити,
Рушав додому.

Приїжджає, привітався.
"Де моя дитина"
Бере її, розкриває...
Аж воно — дівчина!

"Ах ти ж, шельмо, псяча віро,
Казав — сина маю.
Та я тебе обезвічу,
Живцем закопаю!..."

"Стійте, пане, їдно слово!—
Мошко промовляє —
Ви дивитесь, що дитина
Ще того не має,

Але я дам пейси втяти —
Свідок пан і люди,
Як через шістнадцять років,
І той там не буде!..."

Розсміявся пан із лиха.
"Що, — каже, — діяти?
Коли сина не дождуся,

Треба зятя ждати..."